

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **T. B. N.**
státní příslušnost Vietnam
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Viet Anh Nguyen
sídlem Myslíkova 171/31, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2020, č.j. CPR-37502-6/ČJ-2019-930310-V244

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2020, č.j. CPR-37502-6/ČJ-2019-930310-V244, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 200 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Viet Anh Nguyen, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 4. 12. 2020, č.j. CPR-37502-6/ČJ-2019-930310-V244 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 6. 8. 2019, č.j. KRPL-65260-22/ČJ-2019-180022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, zároveň byla stanovena doba k opuštění území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a byly stanoveny speciální podmínky pro případ zajištění žalobkyně. Správní orgán I. stupně dále podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 téhož zákona.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že žalovaný vycházel z nesprávného skutkového stavu, tento stav nesprávně posoudil a nesprávně posoudil též dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Pokud jde o vztah žalobkyně k jejím nezletilým dětem, žalovaný opominul skutečnosti obsažené v rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 9. 2020, č.j. 8 P 57/2016-126, který je součástí spisu a který vyvrací závěr, že by žalobkyně o své děti před zahájením řízení o správním vyhoštění nejevila zájem. Uvedla, že podání návrhu na úpravu péče k nezletilým dětem bylo výsledkem její bezvýchodné situace. Podle rozsudku žalobkyně učinila opakované pokusy o styk s dětmi, prarodiče ze strany otce jí však tento styk odmítali umožnit, žalobkyně o styk žádala i písemně, má o styk s dětmi zájem. Z dokazování v uvedeném řízení u Okresního soudu v Liberci vyplynulo, že od srpna 2015 se děti nacházejí ve faktické výhradní péči prarodičů, kterým byly v lednu 2016 svěřeny do péče. Do té doby styk s matkou občasně probíhal ve školním zařízení, prarodiče opatrovníkovi sdělovali umožnění styku ve školním zařízení, matka se ale měla ke styku dostavovat neohlášeně, styk v jejich domácnosti odmítali s odkazem na psychickou nevyrovnanost matky; z toho je dle názoru žalobkyně zřejmý její zájem o děti, není pravda, že by v roce 2015 opustila společnou domácnost, ale byla z ní vykázána prarodiči, kteří následně jejímu styku s dětmi převážně bránili. Tvrdila, že do dnešního dne nemá žalobkyně ani telefonický kontakt na prarodiče za účelem domluvy styku, i když je k tomu vyzývala.

Daným rozsudkem Okresního soudu v Liberci bylo žalobkyni umožněno vídat se s dětmi každý sudý týden v roce v neděli od 14:00 do 17:00 hodin, v důsledku výkonu správního vyhoštění by pak realizaci tohoto práva žalobkyní bylo úplně zamezeno, není ani jasné, zda by prarodiče umožnili návštěvy dětí ve Vietnamu během letních prázdnin, když dosud byla domluva ohledně styku s dětmi velmi složitá a převážně nefungovala. Poukazovala na to, že navíc je zde pandemická situace, kdy není jasné, zda a kdy bude možné cestovat. V důsledku napadeného rozhodnutí by tak žalobkyně natrvalo přišla o možnost osobního kontaktu se svými dětmi, když není pravděpodobné, že by mohla v budoucnu získat pobytové oprávnění. Komunikace na dálku nemůže nahradit osobní kontakt mezi matkou a dětmi, nelze tak rozvíjet vzájemný vztah, v důsledku toho nejenže děti nebudou mít otce, který o ně nejvíce zájem, ale přijdou též o možnost osobního styku se svou matkou, takový zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně považuje za nepřiměřený a extrémní.

4. Měla za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a přímo účinným ustanovením čl. 5 směrnice 2008/115/ES, které ukládá potřebu zohlednit nejvlastnější zájem dítěte, správní orgány však vůbec nezkontrolovaly, zda nedošlo k porušení práv nezletilých dětí, nebyly zohledněny jejich nejvlastnější zájmy, ani jejich společný rodinný život. Tvrdila, že obě děti se narodily na území ČR, jsou zde socializovány, nepřipadá v úvahu, aby odcestovaly do země původu s žalobkyní, navíc jsou svěřeny do péče prarodičů.
5. Poukazovala na čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte, který upravuje právo styku dětí s oběma rodiči, styk nezletilých dětí se žalobkyní byl soudně schválen, v rozsudku Okresního soudu v Liberci se konstatuje, že je v zájmu dětí, aby se s matkou stýkaly a rozvíjely tak vzájemný vztah prostřednictvím trávení společného času. Pokud by bylo realizováno správní vyhoštění, nebylo by možné tento pravidelný osobní styk realizovat. Napadené rozhodnutí počítá s možností telefonování matky s dětmi popř. s cestou dětí jednou za rok do Vietnamu na prázdniny, to však není totéž jako pravidelný osobní styk, současná situace spojená s pandemií koronaviru navíc cestování značně omezuje, ceny letenek jsou vysoké, napadené rozhodnutí tak ve svém důsledku zcela zamezuje právu dětí udržovat pravidelné osobní kontakty se svou matkou, zasahuje do rodinného života všech účastníků a je porušením čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k dalšímu řízení a žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Byl přesvědčen, že se podrobně a přezkoumatelně vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

8. Měl za to, že žalobkyně svým jednáním naplnila podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, napadené i prvostupňové rozhodnutí se dostačujícím způsobem vypořádaly se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, i s tvrzeními žalobkyně.
9. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Dne 10. 7. 2019 bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že žalobkyně měla poslední oprávněný pobyt na území na základě povolení k pobytu s platností od 16. 3. 2015 do 15. 4. 2015, a že od 16. 4. 2015 tedy pobývá na území bez platného víza nebo bez platného oprávnění k pobytu. Na základě toho bylo přistoupeno k zajištění žalobkyně dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Dne 10. 7. 2019 bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání OSVČ platného od 11. 3. 2014 do 4. 1. 2015, dne 18. 12. 2014 podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, správní řízení bylo zastaveno pro neodstranění vad žádosti a dané rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30. 6. 2017, s právní mocí dne 20. 7. 2017. Žalobkyně tak na území ČR pobývala neoprávněně od 16. 4. 2015, čímž naplnila skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
12. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 7. 1. 2016, č.j. 8 Nc 50142/2015-41, byly nezletilé děti žalobkyně T. M. H. H. a H. H. H. svěřeny do péče prarodičů ze strany otce V. T. B. a H. Y. Návrh podali prarodiče nezletilých, kteří sdělili, že otec dětí se o ně již asi jeden rok nezajímá a matka, která žila s navrhovateli ve společné domácnosti, tuto domácnost opustila. Otec a matka se k jednání přes jejich předvolání nedostavili. Soud zjistil, že prarodiče pečují o děti od jejich narození, otec se s dětmi dlouhodobě nestýká a nezajímá se o ně, matka opustila společnou domácnost v srpnu 2015.
13. Žalobkyně dne 10. 7. 2019 při svém výslechu do protokolu uvedla, že se ke správnímu orgánu dostavila, protože jí končil cestovní pas a na žádost o nový potřebovala potvrzení o pobytu na území ČR. Sdělila, že pracuje v restauraci v Praze jako pomocná síla, její manžel je již 6 let ve Vietnamu. Společné děti byly soudem svěřeny do péče prarodičů. Žalobkyně se s dětmi vídá pouze, když nepracuje, ale telefonuje si s nimi, naposledy je viděla včera, ale před tím dva roky ne, žalobkyně jim telefonuje pouze, když něco potřebuje, má kontakt s učitelkou, sděluje jí, jak se děti učí, s prarodiči žalobkyně skoro nekomunikuje, občas jim volá, ale neberou jí telefon. Děti byly prarodičům svěřeny kvůli práci, co žalobkyně vykonává. Pracuje pokaždé někde jinde, nemá čas s nimi být, finančně na děti nepřispívá. Uvedla, že je zdravá, ve Vietnamu jí

nic nehrozí, pokud bude muset, vycestuje, ale bojí se o děti, nemohla by se o ně dále starat, prarodiče jsou už staří, a kdyby se s nimi něco stalo, neměl by se o děti kdo postarat, to jí brání v návratu do Vietnamu.

14. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 21. 7. 2019 vydaného Ministerstvem vnitra na žádost správního orgánu I. stupně vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné, nebyly nalezeny žádné skutečnosti, pro které by žalobkyni hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí, nejsou dány důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
15. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 8. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2, § 18 písm. a), § 103 písm. n) a § 119a odst. 2, zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobkyní, vyšel ze závazného stanoviska k vycestování. Shledal, že žalobkyně se v ČR zdržuje od roku 2008, poslední oprávněný pobyt měla od 16. 3. 2015 do 15. 4. 2015, ode dne 16. 4. 2015 až do 10. 7. 2019, kdy byla zajištěna, pobývala v ČR bez platného víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, čímž naplnila důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, zvážil kritéria dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a Evropského soudu pro lidská práva, měl za to, že se o nepřiměřený zásah jednat nebude, neboť nezletilé děti jsou Okresním soudem v Liberci svěřeny do péče prarodičů, žalobkyně se s nimi stýká pouze minimálně, finančně jim nepřispívá, manžela má již 6 let ve Vietnamu. Zhodnotil závažnost, druh a rozsah protiprávního jednání, přihlédl k tomu, že žalobkyně dosud platné zákony v ČR dodržovala, nikdy neměla problémy s policií, nemá v ČR navázány společenské a kulturní vazby, je zdravá, nebyly zjištěny důvody, které by bránily jejímu vyhoštění. Dobu zákazu pobytu 1 roku let stanovil zejména s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu v ČR.
16. Žalobkyně podala dne 15. 8. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, byla jí zaslána výzva k odstranění vad odvolání, odvolání doplnila a namítala nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života, neboť v případě správního vyhoštění bude zamezeno osobnímu kontaktu matky se svými dětmi.
17. Žalobkyně dne 27. 4. 2020 informovala žalovaného, že dne 11. 3. 2020 podala k Okresnímu soudu v Liberci návrh na úpravu styku s nezletilými dětmi, následně žalobkyně zaslala žalovanému protokol ze soudního jednání ze dne 16. 6. 2020.
18. Okresní soud v Liberci rozsudkem ze dne 11. 8. 2020, č.j. 8 P 57/2016-126, schválil dohodu účastníků o tom, že matka je oprávněna stýkat se s nezletilými dětmi po dobu tří měsíců od 23. 8. 2020 každý sudý týden v roce v neděli od 15:00 do 17:00 hodin a dále po třech měsících je matka oprávněna ke styku s nezletilými každý sudý týden v roce v neděli od 14:00 do 17:00 hodin s tím, že matka vždy vyzvedne a předá nezletilé prarodičům v místě jejich podnikání K., L., S. B., prarodiče se zavazují do konce května daného roku formou sms oznámit matce termíny dovolené nezletilých jeden měsíc o letních prázdninách a v době Vánočních prázdnin vyhlášených v České republice, kdy se styk s matkou nebude uskutečňovat. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že

mimosoudní dohoda o styku dříve absentovala, byly zde spory stran, matka od srpna 2015 vídala děti občasně ve školním zařízení, což prarodiče umožňovali, odmítali styk v jejich domácnosti z důvodu psychické nevyrovnanosti matky a skutečnosti, že se matka ke styku dostavovala neohlášeně. Soud na straně matky neshledal překážky bránící jí ve styku s dětmi, ani dědeček dětí neměl výhrady k jejím schopnostem stran styku, soud dospěl k závěru, že je v zájmu dětí, aby se stýkaly s matkou, která o kontakt s nimi projevuje zájem, a to tak, aby byl rozvíjen jejich vzájemný rodinný vztah, styk se po navykání dětí bude postupně rozšiřovat.

19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 4. 12. 2020 vyšel z toho, že žalobkyně od 16. 4. 2015 do 10. 7. 2019 pobývala v ČR neoprávněně, žalovanému během odvolacího řízení sdělila, že dne 11. 3. 2020 podala návrh na úpravu styku s nezletilými dětmi, následně doručila rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 8. 2020, č.j. 8 P 57/2016-126, kterým byla schválena dohoda účastníků o styku nezletilých s matkou ve znění shora uvedeném. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení, měl za to, že správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, opatřil si dostatečné podklady, své rozhodnutí řádně odůvodnil. K námitce ohledně nepřiměřenosti přijatého opatření ve vztahu k nezletilým dětem žalobkyně uvedl, že nezletilé děti jsou vietnamské státní příslušnosti, v ČR pobývají na základě povolení k trvalému pobytu a jsou dlouhodobě (od roku 2015) v péči svých prarodičů, do jejichž péče byly svěřeny i rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 7. 1. 2016, č.j. 8 Nc 50142/2015-41, otec nezletilých se dlouhodobě zdržuje ve Vietnamu, s dětmi se nestýkal a nestaral se o ně, žalobkyně v roce 2015 opustila společnou domácnost, kterou sdílela s nezletilými a s jejich prarodiči. Z protokolu o výslechu ze dne 10. 7. 2019 vyplývá, že žalobkyně vídá své děti sporadicky, po dobu dvou let od roku 2017 je neviděla vůbec, finančně je nezajišťuje, telefonuje jim pouze, když něco potřebuje. S ohledem na to ve shodě se správním orgánem I. stupně dospěl k závěru, že přijatým opatřením k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, ani k porušení práv jejich nezletilých dětí nedojde, a to bez ohledu na uvedený rozsudek. Poukázal na to, že žalobkyně byla oprávněna se s dětmi stýkat i dříve bez existence tohoto rozsudku, to však nejméně po dobu dvou souvislých let nečinila, v roce 2015 opustila společnou domácnost, jedná se tak o dobu nejméně o rok delší než je uložené správní vyhoštění, návrh na úpravu styku podala až pod tíhou vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění, dříve o děti několik let jevila pramalý zájem. Zároveň byl přesvědčen, že vydáním rozhodnutí k úplnému zamezení styku nedojde, neboť oba nezletilí i jejich prarodiče jsou vietnamští státní příslušníci, děti ve Vietnamu pravidelně tráví část prázdnin (většinou 1 měsíc), žalovaný tak nepovažuje za problematické, aby tam děti svou matku pravidelně navštěvovaly. Námitka žalobkyně je účelová, kontakt po dobu správního vyhoštění lze zajistit i na dálku např. telefonicky, tím spíše, že žalobkyně tuto možnost využívala i dříve, když se nacházela na území stejného státu jako její děti. Měl za to, že žalobkyně se účelovými kroky snaží zvrátit důsledky svého předchozího několikaletého protiprávního jednání, své děti používá jako štít. Shledal, že délka správního vyhoštění není s ohledem na všechny okolnosti daného případu a délku jejího neoprávněného pobytu nijak nepřiměřená, odkázal též na ust. § 122 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje odstranit tvrdost uloženého správního vyhoštění. Dále zvážil kritéria dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přihlédl k tomu, že žalobkyně je zdravá, v produktivním věku, přímo k území České republiky

jí nevážou žádné hlubší vazby, pobývala zde neoprávněně řadu let a evidentně zde i vykonávala neoprávněně výdělečnou činnost, ve vycestování jí nic nebrání. Uložené správní vyhoštění tak považoval za adekvátní opatření. Zabýval se požadavky proporcionality, poukázal na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, která připouští zásah do práva na respektování rodinného života, pokud je tento zásah v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem, přičemž cizinci, kteří porušují právní normy, nemohou požívat výhod povolení pobytu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
22. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 35, uvedl: „*Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení*

pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“

24. Soud shledal opodstatněnou žalobní námitku, dle které žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což je porušením ust. § 3 správního řádu, v důsledku toho nemohl být správně posouzen ani dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a do právní sféry jejích nezletilých dětí.
25. Přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č.j. 5 Azs 220/2019-33, publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS: „Z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/2001 Sb. m. s.) nezbytné zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince.“ Nejvyšší správní soud zde vyšel z předpokladu, že dítě má zásadně zájem žít s oběma rodiči a žít v úplné rodině, přičemž podstata rodinného života spočívá v udržování pravidelných osobních kontaktů a upevňování vzájemných vztahů. Dále zde dovodil, že: „Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážet.“
26. V odvolacím řízení probíhajícím u žalovaného došlo k zásadní změně skutkové situace, když žalobkyně doložila rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 8. 2020 schvalující dohodu mezi prarodiči, opatrovníkem nezletilých a žalobkyní ohledně úpravy styku žalobkyně s nezletilými.
27. Žalovaný však ohledně rozsahu styku žalobkyně s nezletilými bez dalšího vycházel pouze z výsledků dokazování učiněných správním orgánem I. stupně, dle kterých byl dříve kontakt matky s dětmi minimální, matka děti dva roky neviděla vůbec, pouze s nimi někdy telefonovala. Žalovaný pak bez dalšího novou situaci upravenou výše uvedeným rozsudkem Okresního soudu v Liberci vyhodnotil pouze tak, že se jedná o účelovou snahu žalobkyně vyhnout se správnímu vyhoštění, když svoje děti využívá jako štít. Byť je zčásti opodstatněná argumentace žalovaného, že do doby řízení o správním vyhoštění žalobkyně vídala svoje děti sporadicky, možnost styku měla a nevyužívala ji, nelze opominout existenci shora uvedeného rozsudku a jeho odůvodnění, dle kterého je pravidelný styk s matkou v zájmu nezletilých dětí, přičemž se na tom shodli též prarodiče dětí a jejich opatrovník.

28. Rozsudek Okresního soudu v Liberci předchází napadenému rozhodnutí téměř o čtyři měsíce, přičemž během této doby již vznikl dostatečný prostor k tomu, aby styk nezletilých s matkou na základě rozsudku mohl být realizován. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí vyšel pouze z existence rozsudku, tedy formální úpravy, nezabýval se však vůbec tím, zda styk matky s dětmi na základě tohoto rozsudku skutečně probíhá a jakým způsobem, jaké dopady by pro nezletilé mělo opětovné přerušení tohoto styku z důvodu odcestování matky do Vietnamu, apod. K tomu mohl žalovaný provést další dokazování, např. svědeckými výpověďmi prarodičů a vyžádat si též zprávu a stanovisko opatrovníka nezletilých. Nic z toho žalovaný neučinil, opominul se zabývat těmito relevantními okolnostmi, jeho závěr o účelovosti jednání žalobkyně tak není dostatečně podložený a je předčasný. Soud nevylučuje, že žalovaný v dalším řízení dojde ke stejnému závěru, takový závěr však musí být podložen dostatečnými a aktuálními podklady, i a to i vzhledem k závažnosti případného dopadu přijatého opatření do zájmů nezletilých.
29. Vzhledem k tomu, že žalovaný nezjistil všechny skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení otázky přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně včetně zájmů nezletilých, nemůže obstát ani závěr žalovaného, že k nepřiměřenému zásahu nedojde. Naplnění podmínek ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je přitom pro možnost uložení správního vyhoštění klíčové, bez něj takové rozhodnutí nelze vydat. V důsledku toho je napadené rozhodnutí nezákonné.
30. Oproti tomu však soud neshledal opodstatněné námitky žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, když správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav správně, vycházel při tom jednak z výslechu žalobkyně a dále pak z rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 7. 1. 2016, když z těchto podkladů plyne, že styk žalobkyně s nezletilými byl od srpna 2015 minimální, od roku 2017 pak žalobkyně děti dva roky neviděla vůbec, sama uvedla, že jim volá, pouze když něco potřebuje, finančně jim nepřispívala. Ke změně skutkového stavu došlo až v odvolacím řízení.
31. Soud na základě výše uvedeného napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a na to navazující nezákonnost závěru o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, tedy porušení ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
32. V dalším řízení pak žalovaný doplní dokazování, pokud jde o realizaci styku žalobkyně s nezletilými na základě rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 11. 8. 2020 a dopadů případného přerušení tohoto styku do zájmů nezletilých, a podle výsledků dokazování znovu přezkoumá otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a do zájmů jejích nezletilých dětí.
33. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

34. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 9 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu, účast na soudním jednání) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 10 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. února 2020

JUDr. Tomáš Louda
samosoudce

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **T. B. N.**, narozená dne ...
státní příslušnost Vietnam
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Viet Anh Nguyen
sídlem Myslíkova 171/31, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2020, č.j. CPR-37502-6/ČJ-2019-930310-V244

takto:

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 2. 2021, č.j. 19 A 52/2020-25, se se opravuje chybně uvedený rok vyhlášení: „2020“ tak, že správně zní: „2021“.

Odůvodnění:

Zdejší soudu rozhodl o podané žalobě výše uvedeným rozsudkem dne 8. 2. 2021. V písemném vyhotovení rozsudku však došlo k písarské chybě, když byl chybně uveden rok vyhlášení rozsudku 2020 namísto správného roku 2021.

Soud proto podle ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) uvedenou písarskou chybu tímto usnesením opravil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. března 2021

JUDr. Tomáš Louda
samosoudce